

ವನಿತೆಯಿಂ ಸಂತೋಷ ಕೆಲವರಿಗೆ ಲೋಕದೊಳು
ತನಯರಿಂ ಸಂತೋಷ ಕೆಲವರಿಗೆ ಲೋಕದೊಳು
ಇನಿತು ಸಂತೋಷವರವರಿಗಾಗಲಿ ನಿನ್ನ
ನೆನಹನೆಗೆ ಸಂತೋಷ ರಂಗವಿತಲರೇಯ

ವ್ಯಾಸರಾಯರು ತಮ್ಮ ಚಂಚಲ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಹಳೆಯುತ್ತಾ,

ಭೀ ಭೀ ಮನವೆ ನಾಚಿದ ತನುವೆ
ನೀಚವೃತ್ತಿಯ ಬಿಟ್ಟು ನೆನೆಕಂಡ್ಯ ಹರಿಯ

.....

ಪಣ್ಣೆಂದು ಭ್ರಮಿಸಿ ಪತಂಗ ದೀಪದಿ ಬಿದ್ದು
ಉಣ್ಣುದರಿವುದ ನೀ ಕಂಡು ಕಂಡಯಾ
ಬಣ್ಣದಬಲೆಯರ ರೂಪಿಗೆ ಮರುಳಾಗಿ
ಮಣ್ಣು ತಿನ್ನದೆ ಮಾಧವನ್ನ ನೀ ಸ್ಮರಿಸೋ

ಎಂದು ಹೇಳುವ ಮೂಲಕ ನಮ್ಮೆಲ್ಲರಿಗೂ ನಾಮಸ್ಮರಣೆಯ ಅಗತ್ಯವನ್ನು ಒತ್ತಿ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಪುರಂದರದಾಸರು, 'ಕರುಣಿಸೋ ರಂಗ ಕರುಣಿಸೋ! ಇರುಳು ಹಗಲು ನಿನ್ನ ಸ್ಮರಣೆ ಮರೆಯದಂತೆ' ಎಂದು ಬೇಡಿಕೊಳ್ಳುವರು. 'ಹರಿಯನ್ನು ನೆನೆದ ದಿವಸ ಶುಭ ಮಂಗಳ, ಆವಾಗಲೂ ಹರುಷ, ಸ್ಮರಣೆಯಿಂದ ಮುಕ್ತಿಪ್ರಾಪ್ತಿ' ಯೆಂಬುದು ಹರಿದಾಸರೆಲ್ಲರ ನಂಬಿಕೆ. ಹರಿಸ್ಮರಣೆಗೆ ದೇಶಕಾಲ ಗಳ ಕಟ್ಟಿಲ್ಲ. ಹರಿ ಸ್ಮರಣೆ ಬಂದ ಕಾಲವೇ 'ಪುಣ್ಯಕಾಲ.' ಅದೇ 'ಪುಣ್ಯದೇಶ.' ಹರಿ ಸ್ಮರಣೆ ಮಾಡುತ್ತಿರುವ ಭಕ್ತನನ್ನು ಯಮ ದೂತರು ಮುಟ್ಟಲಂಜುವರು. ಅಷ್ಟೇಕೆ, 'ಸ್ಮರಣೆಯೇ ಅವ ವರ್ಗ' - ಪ್ರಸನ್ನವೆಂಕಟದಾಸರ ಪ್ರಕಾರ. 'ನಾಮವೊಂದೇ ಯಮನಾಳ್ಳಳನೊಂದೆ' . ಅಜಮಿಳನಿಗೆ ಸುಕ್ಷೇಮವಿತ್ತ'ದ್ದು. ಅಂತಹ ಹರಿನಾಮ ಸಂಕೀರ್ತನೆ ಸ್ಮರಣಾದಿಗಳನ್ನು ಅನುದಿನ ಮಾಡುವವರ ಪುಣ್ಯ ಹಿರಿದೆನ್ನುತ್ತದೆ ದಾಸವಾಣಿ:

ರಾಮನಾಮ ಪಾಯಸಕೆ ಕೃಷ್ಣನಾಮ ಸಕ್ಕರೆ
ವಿತಲನಾಮ ತುಪ್ಪವ ಕಲಿಸಿ ಬಾಯಿ ಚಪ್ಪರಿಸಿರೋ

-ಎಂದು ಕರೆಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ, ಪುರಂದರದಾಸರು. 'ರಾಮಾ' ಎನ್ನುವ ಎರಡಕ್ಷರದ ಮಹಿಮೆಯನ್ನು ಹನುಮ ಸುಗ್ರೀವಾದಿ ಪರಮಭಕ್ತರು ಬಲ್ಲರು. ಅಂತಹ ಮಹಿಮೋಪೇತವಾದ ನಾಮ ಸ್ಮರಣೆಯೊಂದೇ ಸಾಲದೆ ಮುಕ್ತಿಪಡೆಯಲು? 'ಹರಿನಾಮಾಮೃತ ಪಾನ ಮಾಡಿ; ದುರಿತಗಳಿಂದ ದೂರಾಗಿರಿ' ಎನ್ನುವುದೇ ಜನ ಸಾಮಾನ್ಯರಿಗೆ ಹರಿದಾಸರ ಸಂದೇಶ. ಅದಕ್ಕೆ ಪೂರಕವಾಗಿ: 'ಅಂದಜಾಮಿಳಿಗೆ ಸ್ಮರಣೆಮಾತ್ರದಲ್ಲಿ ಮುಕುತಿ ಕೊಡಲಿಲ್ಲವೆಶ್ರೀಹರಿ?' ಎಂದುಕೇಳುತ್ತಾ, ಪರಮಪಾತಕಿಯಾದ ಅಜಾಮಿಳ ತನ್ನ ಕೊನೆಗಾಲದಲ್ಲಿ ಯಮ ದೂತರನ್ನು ಕಂಡು ಹೆದರಿ, ತನ್ನ ಮಗನನ್ನು 'ನಾರಣಾ' ಎಂದು ಕರೆದ ಮಾತ್ರಕ್ಕೇ ಕರುಣಾ ಮಯನಾದ ಶ್ರೀಹರಿ, ಅವನು ನಾರಾಯಣನಾದ ತನ್ನನ್ನೇ ಸ್ಮರಿಸಿ ಕರೆದನೆಂದು ಭಾವಿಸಿ ಅವನಿಗೆ ಮೋಕ್ಷವಿತ್ತನೆಂಬ, ಭಾಗವತದಲ್ಲಿ ಬರುವ ರೋಚಕವಾದ ಕತೆಯನ್ನು ಉದಾ

ಹರಿಸುತ್ತ ಸ್ಮರಣಭಕ್ತಿಯ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು, ಹರಿನಾಮ ಮಹಿಮೆಯನ್ನು ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ಎತ್ತಿ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ನಾಮ ಸ್ಮರಣೆಗೆ ಮಂತ್ರಸಿದ್ಧಿಯುಂಟು ದಾಸರ ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ. ಹಾಗಾಗಿ 'ರಾಮ ಮಂತ್ರವ ಜಪಿಸೋ ಹೇ ಮನುಜ | ಆ ಮಂತ್ರ ಈ ಮಂತ್ರ ಜಪಿಸಿ ಕೆಡಲುಬೇಡ' ಎಂದು ಜನರಿಗೆ ರಾಮಮಂತ್ರವನ್ನು ಉಪದೇಶಿಸಿರುವರು. 'ಸುಲಭದಿಂದಲಿ ಮೋಕ್ಷ ಸೂರೆಗೊಂಬುವ' ಮಂತ್ರವದು! ಭವಸಾಗರವನ್ನು ದಾಟಿಸುವ, ಭಯನಿವಾರಣ ಮಂತ್ರ.

ವಿಜಯದಾಸರು ಹೇಳುವಂತೆ ಹರಿನಾಮ ದರಿದ್ರನಿಗೆ ಲಕ್ಷ್ಮಿ, ದುರಿತ ಅಘಾವಳಿಗೆ ಪವನ; ಭವರೋಗಕ್ಕೆ ವೈದ್ಯ; ಅಜ್ಞಾನವೆಂಬ ಕತ್ತಲೆಗೆ ಸೂರ್ಯ; ತನುಮನ ಮಲಿನ ತೊಳೆವ ಗಂಗೆ; ಭಕ್ತರಿಗೆ ವಜ್ರಪಂಜರ; ವಿಪತ್ತು ಪರಿಹಾರ ಮಾಡುವಂಥದ್ದು. ಎಲ್ಲ ಎಲ್ಲವೂ ಹೌದು. ಸಕಲ ಸಂಕಷ್ಟ ಹರ. ಸ್ವರ್ಗ ಮಣಿಯಿದ್ದಂತೆ. ಇಂತಹ ಹರಿನಾಮಸ್ಮರಣೆಯ ಸಾಧನೆಯೂ ಸರಳ, ನೇರ.

ಕೃಷ್ಣ ಕೃಷ್ಣ ಕೃಷ್ಣ ಎಂದು ಮೂರು ಬಾರಿ ನೆನೆಯಿರೋ ಸಂ
ತುಷ್ಟನಾಗಿ ಮುಕುತಿಕೊಟ್ಟು ಮಿಕ್ಕಬಾರ ಹೊರುವನೋ

- ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ, ವ್ಯಾಸರಾಯರು. ಬನ್ನಿ ... ಪ್ರಯತ್ನಿಸೋಣ. ❖

ರಾಮಮಂತ್ರವ ಜಪಿಸೋ | ಹೇ ಮನುಜ |
ರಾಮಮಂತ್ರವ ಜಪಿಸೋ||

ಆ ಮಂತ್ರ ಈ ಮಂತ್ರ ನೆಚ್ಚಿ ನೀ ಕೆಡಬೇಡ
ಸೋಮಕೇಶಿರ ತನ್ನ ಭಾಮಿನಿಗೊರೆದಿಹ ||

ಕುಲಹೀನನಾದರೂ ಕೂಗಿ ಜಪಿಸುವ ಮಂತ್ರ
ಸರಿವ ಭೀತಿಯೊಳು ಉಚ್ಚರಿಪ ಮಂತ್ರ |
ಹಲವು ಪಾಪಗಳ ಹದಗೆಡಿಸುವ ಮಂತ್ರ
ಸುಲಭದಿಂದಲಿ ಸ್ವರ್ಗ ಸೂರೆಗೊಳ್ಳುವ ಮಂತ್ರ ||

ಸಕಲ ವೇದಗಳಿಗೆ ಸಾರವೆನಿಸುವ ಮಂತ್ರ
ಮುಕುತಿ ಮಾರ್ಗಕೆ ಇದೇ ಮೂಲಮಂತ್ರ |
ಭಕ್ತುತಿರಸಕೆ ಭವ್ಯ ಮಾರ್ಗ ತೋರುವ ಮಂತ್ರ
ಸುಖನಿಧಿ ಪುರಂದರವಿಟ್ಟಲನ ಮಹಾಮಂತ್ರ ||

* * *

ಸುಖದ ಅವಸಾನದಲಿ ಈ ನಾಮ ಗಾಯನವು
ಶ್ರೀಕೃಷ್ಣ ದಿವ್ಯನಾಮ |
ದುಃಖಾವಸಾನದಲಿ ಈ ನಾಮವೇ ಜಪವು
ಶ್ರೀಕೃಷ್ಣ ದಿವ್ಯನಾಮ ||
ಸಕಲ ಸುಖಗಳ ಕೊಟ್ಟು ಸದ್ಗತಿಯನೀವುದಿದು
ಶ್ರೀಕೃಷ್ಣ ದಿವ್ಯನಾಮ |
ಸುಖನಿಧಿ ಅರವಿಂದನಾಭ ಪುರಂದರವಿತಲ
ನೊಲುಮೆಯಿದು ದಿವ್ಯನಾಮ ||

-ಪುರಂದರದಾಸರು

ಆಳಾರರು ಮತ್ತು ನಾಮಮಹಿಮೆ

ಡಾ. ಎನ್.ಕೆ. ರಾಮಶೇಷನ್

ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಅತ್ಯಂತ
ಪ್ರಾಚೀನ ಕಾಲದಲ್ಲೇ

ಭಕ್ತಿಪರಂಪರೆ ಆರಂಭಗೊಂಡಿತು. ತಮಿಳುನಾಡಿನ ಹನ್ನೆರಡು ಮಂದಿ ಆಳಾರರ ಜೀವನ ಹಾಗೂ ಕೃತಿಗಳಲ್ಲಿ ಭಕ್ತಿಯ ಮೊದಲ ಭಾವನೆಗಳನ್ನು ನಾವು ಕಾಣಬಹುದಾಗಿದೆ. ಆಳಾರರ ಕೃತಿಗಳಲ್ಲಿ ಕಂಡುಬರುವಂತೆ ನಾಮಮಹಿಮೆಯನ್ನು ಕುರಿತು ಬರೆದಿರುವ ಲೇಖಕರು ಮೈಸೂರು ನಿವಾಸಿಗಳು; ಕನ್ನಡ ಮತ್ತು ಸಂಸ್ಕೃತ ಎರಡರಲ್ಲೂ ವಿದ್ವಾಂಸರಾಗಿರುವ ಶ್ರೀಯುತರು ಶ್ರೀವೈಷ್ಣವ ಪರಂಪರೆಯನ್ನು ಕುರಿತು ವಿಶೇಷ ಅಧ್ಯಯನ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ ಹಾಗೂ ಅನೇಕ ಕೃತಿಗಳನ್ನು ರಚನೆ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ.

ಅವಿಕಾರಯ ಶುದ್ಧಾಯ ನಿತ್ಯಾಯ ಪರಮಾತ್ಮನೇ
ಸದೈಕ ರೂಪ ರೂಪಾಯ ವಿಷ್ಣವೇ ಪ್ರಭವಿಷ್ಣವೇ

ಎಂಬುದಾಗಿ ಮಹನೀಯರಾದ ಕುರುಕುಲ ಪಿತಾಮಹರಾದ ಶ್ರೀಭೀಷ್ಮರು ದೇವದೇವೋತ್ತಮನಾದ ಶ್ರೀಕೃಷ್ಣ-ಪಾಂಡವರ ಸಮ್ಮುಖದಲ್ಲಿ ಆ ನವನೀತ ಚೋರನ ಕೃಪೆಯಿಂದ ದಿವ್ಯಚೈತನ್ಯ ಪಡೆದು, ಅರ್ಜುನ ಶರಾಘಾತ ಅಳಲನ್ನು ಮರೆತು, ಶ್ರೀಕೃಷ್ಣನನ್ನು ತಮ್ಮ ಬಳಲಿದ ಕಂಗಳಲ್ಲಿ ದರ್ಶಿಸುತ್ತ ಇಡೀ ವಿಷ್ಣುಸಹಸ್ರನಾಮವನ್ನು ಹಾಡಿರುವುದು ಎಲ್ಲರೂ ತಿಳಿದಿರುವ ಮೌಲಿಕ ವಿಚಾರವೇ ಆಗಿದೆ. ಸಾವಿರಾರು ವರ್ಷಗಳಿಗೂ ಮೊದಲೇ, ಆದರೆ, ಶ್ರೀ ವಿಷ್ಣುಸಹಸ್ರ ನಾಮಮಹಿಮೆ ಮಾತ್ರ ಆಸ್ವಾದಿಸುವ ಡಿಂಗರಿಗರ - ಪ್ರಪನ್ನರ ತನುಮನಗಳಿಗೆ ನೆಮ್ಮದಿ, ತುಷ್ಟಿ, ಪುಷ್ಟಿ, ಸಂತ್ಯಾಪ್ತಿದಾಯಿ ಆಗಿರುವುದರಿಂದಲೇ ಈ ಅತ್ಯಾಧುನಿಕ ಧಾವಂತ (software) ಯುಗ ದಲ್ಲಿಯೂ ನಾಮಮಹಿಮೆಗೆ ಪ್ರಾಧಾನ್ಯ.

“ಜಪತಪಾನುಷ್ಠಾನವಿಲ್ಲ ಕುಪಿತಗಾಮಿಯಾದೆನಲ್ಲ
ಕೃಪೆಯ ಮಾಡಿ ಕ್ಷಮಿಸಬೇಕೋ ಉಪೇಂದ್ರನೇ”,

“ಈಶ ನಿನ್ನ ಚರಣಭಜನೆ ಆಸೆಯಿಂದ ಮಾಡುವೆನು
ದೋಷರಾಶಿ ನಾಶಮಾಡೋ ಶ್ರೀಶ ಕೇಶವ”

“ಶರಣುಹೊಕ್ಕೆನಯ್ಯ ಎನ್ನ ಮರಣ ಸಮಯದಲ್ಲಿ
ನಿನ್ನ ಚರಣಸ್ಮರಣೆ ಕರುಣಿಸಯ್ಯ ನಾರಾಯಣಾ. .”

“ಮರೆಯದಲೆ ಹರಿಯನಾಮ ಬರೆದು ಓದಿ ಕೇಳುವರಿಗೆ

ಕರೆದು ಮುಕುತಿ ಕೊಡುವ ನಮ್ಮ ಆದಿಕೇಶವ, ನೆಲೆಯಾದಿಕೇಶವ”
-ಎಂದು ಹಾಡಿದ ಕನಕದಾಸರು ಪ್ರಸ್ತಾಪಿಸುವುದೇ ನಾಮ ಮಹಿಮೆ ಯನ್ನು.

ತಪಃಸ್ವಾಧ್ಯಾಯ ನಿರತಂ ತಪಸ್ವಿ ವಾಗ್ವಿದಾಂವರಮ್ |
ನಾರದಂ ಪರಿಪಪ್ರಚ್ಛ ವಾಲ್ಮೀಕಿಃ ಮುನಿಪುಂಗವಂ ||

“ಯಾರು ಎಲ್ಲ ರೀತಿಯಲ್ಲಿಯೂ ಶ್ರೇಷ್ಠನೆಸಿರುವನು, ಯಾರ ಶ್ರೀನಾಮ ಜಪ, ತಪ, ಶಮ-ದಮ ಮತ್ತು ಈ ಇಹದ ಬದುಕನ್ನು ಸಹ್ಯ ಆಗಿಸಿ, ಅಂತಿಮದಲ್ಲಿ ಉತ್ತಮ ಮುಕ್ತಿ ದಯಪಾಲಿಸುವನೋ ಅಂಥ ಪೂತಾತ್ಮ - ಭಗವಂತನೇ ಆದವನು ಯಾರು?” ಎಂದು ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದ ವಾಲ್ಮೀಕಿಗೆ ನಾರದ ತಿಳಿಯ ಹೇಳಿದ : “ಋಷಿ ರಚಿಸಿದ ಶ್ರೀರಾಮಾಯಣ ಕೇವಲ “ಆದಿಕಾವ್ಯಮಿಂದ ಪ್ರೋಕ್ತಂ” ಮಾತ್ರ ಆಗದೆ, ಮಾನವಕೋಟಿ (ಚೇತನಾಚೇತನವನ್ನು ಒಳಗೊಂಡಂತೆ) ಯಾವತ್ತೂ ನೆಮ್ಮದಿಯಿಂದ ಬದುಕಿ - ಬದುಕನ್ನು ಸಾರ್ಥಕವಾಗಿ ಸಲು ಅಗತ್ಯವಾದ ಅನೇಕ ಮೌಲ್ಯಗಳನ್ನು ಇಡಿಕೊಡುವ ಶ್ರೀರಾಮನಾಮ ತಾರಕ-ಮಹಿಮೆಯನ್ನು ನೀಡಿದೆಯಲ್ಲವೇ?” ಶ್ರೀಪಾರ್ವತೀದೇವಿಯಂಥ ಜಗದ್ಧಾತ್ರಿಯು ತನ್ನ ವಲ್ಲಭ ಶ್ರೀಪರಮೇಶ್ವರನನ್ನು- ಶಂಕರನನ್ನು- ಪಂಡಿತರು ಏನೇನೋ ಜಪಿಸುತ್ತಾರೆ, ಪಠಿಸುತ್ತಾರೆ, ಹಾಡುತ್ತಾರೆ. ನನ್ನಂಥವಳು ಯಾವ ಉಪಾಯದಿಂದ ಶ್ರೀವಿಷ್ಣುಸಾಸಿರನಾಮ ಹೇಳಲಾದೀತು, “ಶ್ರೋತುಮಿಚ್ಛಾಮಿ ಅಹಂ ಪ್ರಭೋ” ಎನ್ನುವ ತುಂಬು ವಿನಯ ಗಮನಿಸುವಂತೆಯೇ, ಈ ಶಂಕರನು ಅಷ್ಟೇ ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ,

ಶ್ರೀ ರಾಮ ರಾಮ ರಾಮೇತಿ ರಮೇ ರಾಮೇ ಮನೋರಮೇ |
ಸಹಸ್ರನಾಮ ತತ್ಪಲ್ಲಂ ರಾಮನಾಮವರಾನನೇ ||

ಎಂದು ಸುಲಭ ಸೂತ್ರವನ್ನೇ ನಮಗೆ ನೀಡಿ ಉದ್ಧರಿಸಿರುವನಲ್ಲ!! (ಇಲ್ಲಿ ಗುರುವಿನ ಬೆಳಕೂ ಇದೆ. ರಾಮ, ರಾಮ, ರಾಮ, ಎಂದು ಮೂರಾವರ್ತಿ ಹೇಳಿದರೆ ಸಾಕು, ಎಂದರೆ ಅಷ್ಟು ದಿಟವೇ ನಾಮಜಪ ಮಹಿಮಾಗುಣ, ಹಾಗೂ ಆ ಶ್ರೀರಾಮನಾಮ ನೀಡುವ ಸತ್ ಚೈತನ್ಯ? “ಯರಲವ” ಎನ್ನುವ ಅಕ್ಷರಮಾಲಿಕೆಯಲ್ಲಿ ‘ರ’ ಎರಡನೆ ಅಕ್ಷರ. “ಪಘಬಭಮ” ಎನ್ನುವಲ್ಲಿ ‘ಮ’ ಐದನೆಯ ಅಕ್ಷರ. ರಾಮ = ೨ X ೫ = ೧೦; ಮತ್ತೆ ಎಂಟಾವರ್ತಿ ರಾಮ, ರಾಮ, ೧೦ X ೧೦ ಅಂದರೆ, ಒಟ್ಟು ರಾಮ, ರಾಮ, ರಾಮ, ಎಂದರೆ ೧೦ X ೧೦ X ೧೦ = ೧೦೦೦. ಸಾವಿರನಾಮ ಪಠಿಸಿದ ಪುಣ್ಯ ಮೂರಾವರ್ತಿ ರಾಮ ಎಂದರೇ ಒದಗಿ ಬಂದಿತು!! ಇದು ನಾಮದ ಮಹಿಮೆ ಸ್ವಾಮಿ!)

ಆದೇ ರೀತಿ ಭಕ್ತಿಗೊಲಿವ, “ಮಮ ಪ್ರಾಣಾ ಹಿ ಪಾಂಡವಾಃ” ಎಂದೇ ಸಾರಿದ, ಒಲಿದು ನುತಿಸುವರಿಗೊಲಿವ, “ಶ್ರೀಕೃಷ್ಣ” ನಾಮ ಮಹಿಮೆಯನ್ನು ಎಲ್ಲ ದಾಸ-ಸಂತ-ಕವಿ-ಋಷಿ-ದೇವತೆಗಳೂ ಹಾಡಿದ್ದಾರೆಂಬುದು ಗಮನೀಯ. ಜನ್ಮ ಸಂಸಾರ ಬಂಧನ ವಿಮುಕ್ತಿಗೊಳಿಸುವ ಸುಲಭೋಪಾಯವೇ ಶ್ರೀ ಹರಿನಾಮ ಮಹಿಮೆ - ಭಾಗವತ ಸಾರಿ ಸಾರುತ್ತಿರುವ,

“ಶ್ರವಣಂಕೀರ್ತನಂ ವಿಷ್ಣೋಃ ಸ್ಮರಣಂ ಪಾದಸೇವನಂ |
ಅರ್ಚನಂ ವಂದನಂ ದಾಸ್ಯಂ ಸಖ್ಯಂ ಆತ್ಮನಿವೇದನಂ ||”

ನಾರದರ ಭಕ್ತಿಸೂತ್ರಗಳ “ಏಕಾದಶಾಸ್ಕ”ಯ ಸೂತ್ರದಲ್ಲಿ ಆ ಮಹಾನ್ ಅವರು ಕೇಂದ್ರೀಕರಿಸುವುದೇ “ನಾಮಮಹಿಮೆ” ಕುರಿತು.

ನಾಮಸ್ಮರಣಾದನ್ಯೋಪಾಯಂ ನಹಿ ಪಶ್ಯಾಮೋ ಭವತರಣೇ
ರಾಮಹರೇ ಕೃಷ್ಣಹರೇ ತವ ನಾಮ ವದಾಮಿ ಸದಾ ನೃಹರೇ ||

“ಕಾವ್ಯ ಶಾಸ್ತ್ರವಿನೋದೇನ” ಪಂಡಿತರಿಗಾಗಲಿ, ನನ್ನಂಥ ‘ಎಳೆ’ ಅಜ್ಞಾನಿಗೆ “ನಾಮಜಪ ಪಠನೇನ” ಸಾಕು, ಆ ಶ್ರೀ ಹರಿಗುರುನಾಮ ಮಹಿಮೆ, ತಾರಕ ಮಂತ್ರವೇ ಆದೀತು.

ಅಚ್ಯುತಾನಂತ ಗೋವಿಂದ ನಾಮೋಚ್ಚಾರಣ ಭೇಷಜಾತ್ ||
ನಶ್ಯಂತಿ ಸಕಲಾಃ ರೋಗಾಃ ಸತ್ಯಂ ಸತ್ಯಂ ಬ್ರವೀಮ್ಯಹಮ್ ||

(ಸಮಯೋಚಿತ ಪದ್ಯಮಾಲಿಕಾ)

“ಮೂರು ನಾಮಗಳು - ಅಚ್ಯುತ, ಅನಂತ, ಗೋವಿಂದ ಇವುಗಳನ್ನು ಪದೇ ಪದೇ ಉಚ್ಚರಿಸೋಣ, ಅದೇ ದಿವ್ಯಷಧ - ಎಲ್ಲ ರೋಗಗಳಿಗೂ ಭೇಷಜ, ಇದು ಸತ್ಯ, ಸತ್ಯ”ವೆಂದೇ ಸುಭಾಷಿತಕಾರ ನಮಗಾಗಿ ಸಾರುತ್ತಿದ್ದಾನೆ.

ಅಜ್ಞಾನಾತ್ ಅಥವಾ ಜ್ಞಾನಾತ್ ಉತ್ತಮ ಶ್ಲೋಕನಾಮಯತ್ |
ಸಂಕೀರ್ತಿತಂ ಅಘಂ ಪುರಸೋ ದಹೇದೇಧೋ ಯಥಾನಲಃ ||

(ಭಾಗವತ, - ೬-೨-೧೮)

ತಿಳಿದೋ ತಿಳಿಯದೆಯೋ ಭಗವಂತನ ನಾಮವನ್ನು ಉಚ್ಚರಿಸಿದರೆ, ಬೆಂಕಿಯು ಸೌದೆಯನ್ನು ಸುಡುವ ಹಾಗೆ. ಶ್ರೀನಾಮವು ನಮ್ಮಂಥವರ ಪಾಪ-ದುರಿತಗಳನ್ನು - ಸುಟ್ಟು ನಾಶಗೈದೀತು.

ಆಚಾರ್ಯ ಶ್ರೀ ಆದಿಶಂಕರರು ತಮ್ಮ **ಅಪರಾಧಕ್ಷಮಾಪಣ**
ಸ್ತೋತ್ರದಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ಕಡೆ ನಾಮಮಹಿಮೆ ಕುರಿತೇ ಹಾಡಿದ್ದಾರೆ:

ಅರೇ ಭಜ ಹರೇಃ ನಾಮ ಕ್ಷೇಮಧಾಮ ಕ್ಷಣೇ ಕ್ಷಣೇ |
ಬಹಿಃ ಸರತಿ ನಿಃಶ್ವಾಸೇ ವಿಶ್ವಾಸೇ ಕಃ ಪ್ರವರ್ತತೇ ||

ಗುರುಕೌಮುದೀ ಹಾಡುತ್ತದೆ: ‘ಅಯ್ಯಾ, ಮಂಗಲಾಯತನನು ಶ್ರೀಹರಿ, ಅವನ ನಾಮವನ್ನು ಪ್ರತಿಕ್ಷಣ ಜಪಿಸು.’

ಹೊರಗೆ ಹೊರಟ ನಿನ್ನುಸಿರು (ನಿಶ್ವಾಸ) ಮತ್ತೆ ಒಳಗೆ ಬರುವುದೆಂಬ (ಉಚ್ಚಾಸ) ನಂಬಿಕೆಯಾದರೂ ಎಲ್ಲಿದೆ? (ಈಗ ಪದೇಪದೇ ಕೇಳುತ್ತೇವಲ್ಲ, heart attack, heart failure, breathed the boot ಎಂಬುವ ವ್ಯಾಖ್ಯಾನಗಳನ್ನು ! ನಾಮ ಮಹಿಮೆ ಇಂಥ ದುರಂತವನ್ನು ನೀಗಿಸೀತೇನೋ!)

ಶ್ರೀಕೃಷ್ಣನಾಮದಲ್ಲಿ ವಿಹರಿಸದಿದ್ದರೆ, ಕಲಿತ ವಿದ್ಯೆ ವಿದ್ಯೆಯೇ ಅಲ್ಲ ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ ಯಾಮುನಾಚಾರ್ಯರು(ಅಳವಂದಾರ್), ತಮ್ಮ **ಸ್ತೋತ್ರ**ದಲ್ಲಿ ಸ್ತುತಿಯಲ್ಲಿ. ಆದರೆ, ಅಲ್ಲಿ ಕಿಂ ತರ್ಕೇಣ ಎಂಬುವುದು ಮುಖ್ಯ. ವಾದರ್ಶಕ್ಕೆ ಆತನೊಲಿಯ, ಆದರೆ “ಪ್ರೇಮಮುದಿತ ಮನಸೇ ಕಹೋ ರಾಮ ರಾಮ ರಾಮ್” ಎಂದರೆ, ಆ ನಾಮ ಮಹಿಮೆ, ಕೈಹಿಡಿದೆಳೆದಾಗ ಮೈ ತಾನೇ ಬರುವಂತೆ ಆತನನ್ನು ನಮ್ಮ ಡೆಗೇ ಕರೆತಂದೀತು! ಇದು ನಾಮದ ಮಹಿಮೆ. ‘ಸ್ಮೃತ್ಯಾ ಹರೇಃ ಭಾಗ ವತ ಪ್ರಧಾನಃ’ ಎನ್ನುತ್ತದೆ, ನಾಮಮಹಿಮೆ ಕುರಿತೇ ಹಾಡುವ ಶ್ರೀಮ ದ್ವಾಗವತದ ೧೭,೦೦೦ ಶ್ಲೋಕಗಳು! ‘ಪುನರಪಿ ಜನನಂ ಪುನರಪಿ ಮರಣಂ’ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ನಾಮಸ್ಮರಣೆಯನ್ನು ಸಾಂದ್ರಗೊಳಿಸುವ

ನಾಮಮಹಿಮೆಯು ಕಾರಕ, ಪ್ರೇರಕ, ಪ್ರಚೋದಕ! ಭಗವದ್‌ನಾಮ ಮಹಿಮೆ, ನಾಮಜಪದ ಮಹತ್ವ ಮಂತ್ರದ ಮಹಿಮೆ, ಮಂತ್ರದೀಕ್ಷೆ (Initiation), ಸಾಧನೆಯಲ್ಲಿ ನಾಮಜಪಗೈಯುತ್ತಾ ಗೈಯುತ್ತಾ “ಅಜಪಾವಸ್ಥೆ” ತಲುಪಬೇಕು. ಅದು ತನ್ನಂತಾನೇ ಜಪನಾಮ ಮಹಿಮೆ ಒದಗಿಸುವ ಪರಿವೇಷವಾಗುತ್ತದೆ! ಪ್ರಾಚೀನ ಅಪೌರುಷೇಯ - ವೇದಾಗಮ ಉಪನಿಷತ್ತುಗಳ ದರ್ಶನದಿಂದ ಹಿಡಿದು ಆತ್ಮಾಧುನಿಕ ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರವರೆಗೆ, ಇನ್ನೂ ಈಗಿನ ಗುಂಪುಗುಂಪಾಗಿ ಇರುವ ಗುರುಸಮುದಾಯ ಎಲ್ಲರೂ ಭಗವನ್ನಾಮ ಮಹಿಮೆ, ಹಿರಿಮೆ ಗರಿಮೆಗಳನ್ನು ಕುರಿತೇ ಸಾರುತ್ತಿದ್ದಾರೆಂಬುವುದು ಸುವಿದಿತ.

ಹನ್ನೆರಡು ಜನ ಆಳ್ವಾರರೂ, “ಶ್ರೀಮನ್ನಾರಾಯಣನೇ ನಮಕ್ಕೆ ಪರೈತರುವಾನ್” - ಶ್ರೀಮನ್ನಾರಾಯಣನೇ ನಮಗೆ ಪರವನ್ನೂ ಉತ್ತಮಗತಿಯನ್ನೂ ಪ್ರಸಾದಿಸುತ್ತಾನೆ ಎಂಬುದಾಗಿ ದೃಢ ಪ್ರಪತ್ತಿ (absolute unconditional surrender) ಮೂಲಕ ನಂಬಿದವರು. ಈ ಹನ್ನೆರಡು ಜನ ಆಳ್ವಾರರೂ ಒಟ್ಟಾರೆ ಹಾಡಿರುವ ದ್ರಾವಿಡ ದಿವ್ಯಪ್ರಬಂಧ ಐದನೆಯ ವೇದ, ದಿವ್ಯ ಪ್ರಬಂಧ, ನಾಲಾಯಿರ ದಿವ್ಯ ಪ್ರಬಂಧ, ತಿರುವಾಯ್ಮೊಳಿ (ಸಿರಿವದನದ ನುಡಿ) ನಾಲ್ಕು ಸಾವಿರ ಸಾಲಿನ “ಪಾಶುರ” (ಪದ್ಯ)ಗಳುಳ್ಳ ಭಕ್ತಿಕಾವ್ಯ ಗುಚ್ಛವೆನ್ನಬಹುದು.

ಭಗವಂತನ ಭಕ್ತಿಸಾಮ್ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಅದ್ವಿ ಮುಳುಗಿದವರೇ ಆಳ್ವಾರರು, ಭಕ್ತಿಸಾಮ್ರಾಜ್ಯವಾಳುವವರೇ ಆಳ್ವಾರರು.

ಭೂತಂ ಸರಶ್ಚ ಮಹದಾಹ್ವಯ ಭಟ್ಟನಾಥ
ಶ್ರೀಭಕ್ತಿಸಾರ ಕುಲಶೇಖರ ಯೋಗಿವಾಹನ್ |
ಭಕ್ತಾಂಘ್ರಿರೇಣು ಪರಕಾಲಯತೀಂದ್ರ ಮಿಶ್ರಾನ್
ಶ್ರೀಮತ್ತರಾಂಕುಶಮುನಿ ಪ್ರಣತೋಽಸ್ಮಿ ನಿತ್ಯಮ್ ||

ಎಂಬುವ ಶ್ಲೋಕ ಹಾಡುವಂತೆ, ಪೂರ್ಯಹೈ, ಪೂದತ್ತ, ಪೇರ್ಯ್, ಶ್ರೀ ವಿಷ್ಣುಚಿತ್ತ ಅಥವಾ ಪೆರಿಯಾಳ್ವಾರ್, ಅವರ ಸಾಕುಮಗಳಾಗಿ ಶ್ರೀರಂಗನಾಥನನ್ನೇ ಮದುವೆಯಾಗುವ ಪಣತೊಟ್ಟು ಶ್ರೀರಂಗನಲ್ಲೇ ಲೀನಳಾಗಿ ತಿರುಪ್ಪಾವೈ ಹಾಡಿರುವ ಅಂಡಾಳ್, ಭಕ್ತಿಸಾರರು, ಕುಲಶೇಖರರು, ತಿರುಪಾಣಿ (ಯೋಗಿವಾಹನ - ಅಂತ್ಯಜನಾದರೂ ತನ್ನ ಅಂತಸ್ಸಾಧನೆಯಿಂದ ಶ್ರೀರಾಮನನ್ನು ಹಾಡಿ ಅವನ ಪಾದ ಗಳಲ್ಲಿಯೇ ಲೀನನಾದ) ತೊಂಡರಡಿಪ್ಪೊಡಿ ಆಳ್ವಾರ್ (ಭಕ್ತರ ಪಾದ ಧೂಳಿ ಎಂಬುವ ವಿಷಯವುಳ್ಳಂತ) ಮಧುರಕವಿಯಾಳ್ವಾರ್, ತಿರುಮಳಿಶೈ ಆಳ್ವಾರ್, ಹಾಗೂ ಪರಕಾಲನ್ ಅಥವಾ ತಿರುಮಂಗೈ ಆಳ್ವಾರ್ (ಈಗಲೂ ನಾವು ದರ್ಶಿಸುವ ಶ್ರೀರಂಗನಾಥನ ಏಳು ಪ್ರಾಕಾರಗಳ ಭವ್ಯದೇವಾಲಯ ನಿರ್ಮಿಸಿದಾತ - ಮುಕ್ತಿನಾಥ ಕ್ಷೇತ್ರದಿಂದ ದಕ್ಷಿಣದಿಶೆ ಪರ್ಯಂತ ಪರ್ಯಟನೆಗೈದು, ಎಲ್ಲೆಡೆ ತನ್ನ ನಾರಣನನ್ನೇ ನಾಮವೈವಿಧ್ಯದಿಂದ ಹಾಡಿದಾತ).

ಈ ಎಲ್ಲ ಆಳ್ವಾರರು ಭಗವಂತನ ನಾಮ ಮಹಿಮೆಯನ್ನು ಕುರಿತೇ ಪ್ರಬಂಧಗಳ ಮೂಲಕ ಹಾಡಿದರು. ತಿರುವಂದಾದಿಗಳು, ತಿರುವೃತ್ತಗಳು, ಮಡಲ್, ಹೀಗೆ ದ್ರಾವಿಡ ಛಂದಸ್ಸಿನಲ್ಲಿಯೇ ಹಾಡಿರುವ ಸೊಗಸು ಇವರದು.

ಈ ಲೇಖನದ ಕಿರಿದಾದ ವ್ಯಾಪ್ತಿಯಲ್ಲಿ ನಾಲಾಯಿರ ಕುರಿತು ವಿಸ್ತಾರವಾಗಿ ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿಸುವುದು ಆನೆಯನ್ನು ಕನ್ನಡಿಯಲ್ಲಿ ಹಿಡಿದು ಪ್ರತಿಬಿಂಬಿಸಲೆಳಸುವ ಪ್ರಯತ್ನಕ್ಕೂ ಮಿಗಿಲು ಶ್ರಮವೇ ಎಂದರೆ ಉತ್ತೇಕ್ಷೆಯಲ್ಲ. ಪ್ರಪತ್ತಿ - ಶರಣಾಗತಿಯೇ ಪ್ರಬಂಧ ಸ್ವಾರಸ್ಯ. ತಾನು ದಾಸ, ಭಗವಂತ ಈಶ; ಭಗವಾನ್ ‘ಶೇಷಿ’, ಜೀವಾತ್ಮ ‘ಶೇಷ’, ಈ ಶೇಷ-ಶೇಷಿ ಭಾವನೆ ಪ್ರಬಂಧದ ತಿರುಳು (ಮಧ್ಯಸ್ಥಿದ್ದಾಂತದಲ್ಲಿ ಬಿಂಬರೂಪಿ ಪರಮಾತ್ಮ, ಪ್ರತಿಬಿಂಬ ಜೀವಾತ್ಮವೆನ್ನುವಂತೆ).

ಪರಮಾತ್ಮನ ನಾಮಸ್ಮರಣೆ, ನಾಮಮಹಿಮೆ ವಿಧವಿಧ ಕಥನಗಳನ್ನು ಉಲ್ಲೇಖಿಸುತ್ತಾ ಹಾಡಿರುವ ಆಳ್ವಾರರು ಆ ಭಗವಂತನ ಸ್ಪರ್ಶನಾನುಭವ ಪಡೆದವರು, ಪರಭಕ್ತಿ ಪರಜ್ಞಾನ ಸ್ವತಃ ಆಳ್ವಾರರಲ್ಲಿ ವಿಕಸನವಾಯ್ತು.

ನಿನ್ರುಂ ನಿಲಂ ಅಂಗೈನೀರ್ ಏತ್ತು ಮೂವಡಿಯಾಲ್
ಶೆನ್ರು ದಿಶೆಯಳಂದ ಶಂಗಣ್‌ಮಾರ್ಕು ಎನ್ರುಂ
ಪಡೈ ಆಳಿಪುಳ್‌ಲೂರ್ದಿ ಪಾಂಬಣೆಯಾನ್‌ಪಾದಂ
ಅಡೈ ಆಳಿನೆಂಚೇ !! ಅರಿ (ಮುದಲ್‌ತಿರುವಂದಾದಿ -೨೧)

“ನಾವು ಪರಮಾತ್ಮನನ್ನು ಯಾವ ರೂಪ, ಯಾವುದೇ ನಾಮದಿಂದ ಆರಾಧಿಸೋಣ, ಹಾಡೋಣ. ಅವನೇ ಒದಗುವ ಮಹಿಮೆ ಆ ನಾಮಕ್ಕೆ ಇದೆ” ಎಂದು ಸಾರುತ್ತಾರೆ ಪೊಂದುಹೈ ಆಳ್ವಾರರು. ಪ್ರಹ್ಲಾದ, ನಾರದ, ಧ್ರುವ, ಅಂಬರೀಷ, ವಿಭೀಷಣ (ಹೆಸರಿಗಷ್ಟೇ ರಾಕ್ಷಸ), ರುಕ್ಮಾಂಗದ, ವ್ಯಾಸರು, ಶುಕರು, ಶೌನಕರು, ಶ್ರೀರಾಮಾಯಣ (ತೆನ್‌ಇಲಂಗೈ ಕೊಳಿಮಾನ್) ದಕ್ಷಿಣದ ಲಂಕೆಗೈದಿ ರಾವಣನನ್ನು ಕೊಂದಾತನ ನಾಮಮಹಿಮೆ ಹನುಮಂತ, ಶಬರಿಯೇ ಬಲ್ಲರು ಎಂದು ಹಾಡುತ್ತಾರೆ.

“ತಮರುಹಂದದು ಎಪ್ಪೇರ್ ಮತ್ತಪ್ಪೇರ್” ಯಾವುದೇ ಹೆಸರು, ನಾಮದಲ್ಲಿ ಅವನನ್ನು ಪೂಜಿಸುವ ಅಪೇಕ್ಷೆಪಡುವರೋ ಆ ನಾರಣನು ಹಾಗೆಯೇ ಅವರಿಗೆ ತನ್ನನ್ನು ತೋರ್ಪಡಿಸುವನು.

ಪೂದತ್ತಾಳ್ವಾರರು ತಮ್ಮ ಎರಡನೆಯ ನೂರು ಅಂದಾದಿ ಪದ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಭಕ್ತಿಯೆಂಬುವ ಹಣತೆಯಿಂದ ‘ಶ್ರೀಮನ್ನಾರಣನನ್ನು ಕಂಡೆ, ಆ ಬೆಳಕನ್ನು ಕಂಡೆ’ ಎಂದು ಹಾಡಿದ್ದಾರೆ.

“ನಾರಣ್ ಪೇರ್ ಓದಿ” ನಾರಾಯಣನ ನಾಮ ಸ್ಮರಿಸು, ಅವನ ಶ್ರೀನಾಮದಿಂದ ತುಂಬಿದ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಸುಶೀಲೆ ದ್ರೌಪದಿಗೆ ಆಗಬೇಕಿದ್ದ ದುರ್ಘಟನೆ - ಗೋವಿಂದನಾಮದಿಂದ ಪರಿಹಾರವಾಯ್ತಲ್ಲವೇ? ಶ್ರೀಸಹಿತನಾದ ಶ್ರೀಮನ್ನಾರಾಯಣನ ನಾಮ ಮಹಿಮೆ ಅನ್ಯಾದೃಶ, ಅಸದಳ.

ಶ್ರೀಹರಿ, ಶ್ರೀಮನ್ನಾರಾಯಣ, “ಓಂ ನಮೋ ನಾರಾಯಣಾಯ” ಎಂಬುವ ಅಷ್ಟಾಕ್ಷರೀ ನಾಮ; “ಶ್ರೀಮನ್ನಾರಾಯಣ ಚರಣೌ ಶರಣಂ ಪ್ರಪದ್ಯೇ, ಶ್ರೀಮತೇ ನಾರಾಯಣಾಯ ನಮಃ” ಎಂಬುವ ಮಂತ್ರದ್ವಯ; ಜತೆಗೆ,

ಅನ್ಯಥಾ ಶರಣಂ ನಾಸ್ತಿ ತ್ವಮೇವ ಶರಣಂ ಮಮ |
ತಸ್ಮಾತ್ ಕಾರುಣ್ಯ ಭಾವೇನ ರಕ್ಷ ರಕ್ಷ ಜಗತ್ತತೇ || - ಎಂಬುವ ಈ ಮೂರು ಮಂತ್ರತ್ರಯೀ - ಹಾಡುವುದೇ ನಾಮಮಹಿಮೆಯ